

[Alfred Jensen.]

pengene drevet ind, og man skulle synes, at det måtte være det første fornødne, når man indlader sig i makkerskab med en stat som den vesttyske. Vi mener, det er forkert, at det danske folk fortsat skal betale af på den konto, og derfor kan vi ikke tiltræde lovforslaget i den affattelse, det har fået.

Jeg skal indskrænke mig til de bemærkninger, jeg her har gjort, vel vidende, at der kan gøres langt mere gældende i den forbindelse.

Aksel Larsen: Det er vel nok rigtigt, hvad det ærede medlem hr. A. C. Normann siger, at dette lovforslag ikke kan vække de helt store lidenskaber. Det burde det egentlig gøre, men det kan det ikke, fordi man efterhånden er blevet vant til så meget, så der skal adskilligt mere til for at få lidenskaberne i kog. Hvis der ikke skulle mere til, så ville mine lidenskaber være i kog ved at høre denne debat om, at i løbet af et halvt hundrede år vil man have betalt tyskergælden til nationalbanken, og at man håber, det kan ske noget tidligere; det ærede medlem hr. A. C. Normann udtrykker oven i købet, at det vil være tilfredsstillende, hvis man snart kan få afviklet denne tyskergæld i nationalbanken. Ja, det kommer an på, hvem der skal afvikle den. Jeg synes slet ikke, det er tilfredsstillende, hvis det er Danmark, der skal afvikle den, og det er det, der er sket hidtil. (A. C. Normann: Jeg sagde ikke det, det ærede medlem refererer!). Nå, så har jeg altså hørt forkert, så beder jeg det ærede medlem hr. A. C. Normann undskylde. Men det ændrer ikke mit syn på spørgsmålet om Tysklands gæld til nationalbanken. Jeg har hele tiden været, og er det fortsat, af den mening, at den gæld burde naturligvis Tyskland betale, og når den kun forrentes med 1/4 pct. årlig, forekommer det mig ikke nødvendigt at give sig til at afdrage på den, så klarede både staten og nationalbanken sig nok, og hvis Tyskland også skulle betale

disse renteudgifter, kunne det ikke vippe nogen af pinden, for 1/4 pct. i rente om året er ærlig talt ikke ret meget. Jeg finder, at selv om det kan være behageligt og i mange henseender fornuftigt at få en rationalisering af bogholderisystemet, var det bedre, hvis man ville anstrenge sig for at få realitetsændringer i dette forhold, så det ikke er den danske stat og de danske skatteydere, der skal betale af på tyskergælden. Jeg ved ikke, om vi ved denne lejlighed kan få en redegørelse fra regeringen — ellers beder jeg om at få den ved anden lejlighed, eventuelt kan regeringen selv vælge den — en redegørelse om, hvilke hensigter og planer man har for at skaffe sig erstatning fra Tyskland for den skade, der er forvoldt Danmark ved den tyske besættelse, og for at få Tyskland til at betale Tysklands gæld til nationalbanken, ikke blot den, der resterer nu, men den gæld, man efterlod sig i maj 1945, plus hvad der ellers er påløbet, og det er ret store beløb. Her må man heller ikke glemme de udgifter, den danske stat har haft til foreløbige erstatninger til koncentrationlejr-fanger, ofre for modstandskampen og deres efterladte o. s. v.

Der er nogle bilag til lovforslaget, og dem er jeg særdeles tilfreds med, men jeg savner ét bilag; jeg ved ikke, om det kan lade sig gøre at få det som bilag til den betænkning, der måtte komme, hvis sagen går i udvalg. Jeg savner et bilag med opgørelse over, hvad der de forskellige år er afbetalt på tyskerkontoen, og hvorfra pengene er kommet, henholdsvis fra beløb konfiskeret hos værnemagere o. lign., fra indirekte skatter eller fra andre kilder. Vi har en sådan opgørelse for årene 1956, 1957 og 1958, men jeg synes, vi burde have en opgørelse for hele tiden siden 1945, og jeg henstiller til den højtærede finansminister at interessere sig herfor.

Må jeg så, da jeg i øvrigt har nævnt, at den danske stat også står i forskud over for Tyskland med erstatning til koncentrationlejr-fanger og andre ofre for den tyske besættelse, have lov til at erindre om, at i